

စေ့မျိုးသွင်

သင်းဝေနေသော အလွမ်းမှတ်စုများ

WHERE NO WORDS
CAN BE FOUND ...

အမှာ စာ

(၁)

အခုနောက်ပိုင်းနှစ်များမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဝတ္ထုကို သိပ်မရေးဖြစ်ဘူးလို့ ယူဆထားပါတယ်။ အထူးသဖြင့် “အဆောင်သူအတွက် ...”တို့ ၊ “ပြယ်လွင့်ခဲ့သော အမှတ်တရ”တို့ ထဲကလို ဝတ္ထုပုံစံမျိုးတွေဆိုလုံးဝမရေးဖြစ်သလောက်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် အလှည့်အပြောင်း အနည်းငယ်ပါတဲ့ အချစ်ခံစားမှုတွေကို ကျွန်တော်က လုံးချင်းဝတ္ထုတွေထဲမှာ အမြဲရေးနေရတာမို့ (အဲဒါမျိုးတွေကိုပဲ) ဝတ္ထုတိုအဖြစ် တင်ဆက်ရမှာ “ငြီးငွေ့ပျင်းရိစရာ”လို့ ထင်နေမိတယ်။

ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့်ရင် “ဗလာကောင်...”တို့ ၊ “မူကြိုတစ်ဦး...”တို့ ထဲကလိုမျိုး မော်ဒန်ဝတ္ထုတိုတွေ ရေးဖြစ်နေလို့ လားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဒီတော့ အချစ်ဝတ္ထုတိုလေးတွေရေးရမှာ ငြီးငွေ့ပျင်းရိလို့ ဆိုတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆင်ခြေပေးမှုတစ်ခုမှန်း ထင်ရှားနေပါတယ်။ (တကယ်က ဘယ်လိုဝတ္ထုမျိုးကိုမှ သိပ်မရေးဖြစ်တာပါ။)

ဘာဖြစ်လို့ မရေးဖြစ်တာလဲ။ တခြား အလုပ်တွေများ ပြီး မအားလို့လား။ လုံးချင်းရေးတဲ့ ဖက်မှာ ချည်းပဲအချိန်ကုန်နေလို့ လား။ သင်တန်းတွေ ၊ ကျောင်းတွေ သွားတက်နေရလို့ လား။ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ (စာဖတ်၊ စာရေး)တာကလွဲရင် တခြားဘာအလုပ်မှ မရှိပါဘူး။ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေရအောင်လည်း ကျွန်တော်က တစ်နှစ်နေမှ

သုံးလေးအုပ်လောက် ရေးတာဆိုတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ ပိုပြီး သေချာတာက တစ်နေ့၊ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်မှာ ဟိုဟာလုပ်ရမလို့၊ ဒီဟာ လုပ်ရမလို့နဲ့ အချိန်တွေ ပေါလွန်းနေတာပါ။ သင်တန်းတွေ၊ ကျောင်း တွေဆိုလိုကလည်း ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘယ်လို သင်တန်းမျိုးကိုမှ မတက်ခဲ့ဘူးပါဘူး။ ကျောင်းကတော့ ဘွဲ့ရပြီးတာ တော်တော်ကြီးကြာနေပြီ။

ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဝတ္ထုတိုတွေ မရေးဖြစ်တာဟာ ဘယ်လိုကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနုပညာအရည်အသွေး ကျဆင်းလာလို့ သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ် သိမှုနဲ့ ဆင်ခြင်တုံတ ရားကို ငြင်းပယ်တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော်သတ္တိနည်းသွားတာလည်း ဖြစ် နိုင်ပါတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်သေးရင်တော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားခံစားချက် တွေ၊ အသိဉာဏ်တွေ လူသားဖြစ်တည်မှုတွေ ... အားလုံး ကျိုးကန်းနေ လို့ ကလွဲပြီး တခြားမရှိပါဘူး။

(၂)

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ နောက်ပိုင်း ရှားရှားပါးပါး ရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထု တိုတချို့ရယ်။ ရှေ့ကထွက်ပြီးသား တစ်ကိုယ်တော် ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု တွေမှာ မပါဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတို အဟောင်းတချို့ရယ် ... ကို ပေါင်း စပ်လိုက်တဲ့ အခါ အခု ဒီစာအုပ်လေး ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဝတ္ထုတို သိပ်မရေးဖြစ်ချိန်မှာ စာအုပ်ထွက်လာမှာ မို့ “ငါရေးဖြစ်နေ သေးတယ်”ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယာယီလှည့်စားထားနိုင်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်က ဝမ်းသာလှပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေး တွေကို ပြန်ဖတ်ကြည့်မိတော့ ကျွန်တော်ဟာ အခုချိန်ထိ ဟိုးအရင်တုန်း ကအတိုင်း လုံးဝ မပြောင်းလဲသေးတာကို ကျေနပ်ဖွယ်ရာ

တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဝတ္ထုလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ ကျွန်တော့်မှ
ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ပြောစရာမရှိပါဘူး။

အခုနှစ်ပိုင်း စာသိပ်မရေးဖြစ်ဘဲနဲ့ ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု စာအုပ်ထွက်
လာတာ အမှတ်တရပါ။ ဒီစာအုပ်အတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မဖြစ်မ
နေ ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ချင်းကို ပြီးအောင်ရေး
နိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ချင်ပါတယ်။

(၃)

နောက်ဆုံးတစ်ချက် မှာ ချင်တာက ကျွန်တော့်ရဲ့ နာကျင်စရာ စာမျ
က်နှာတွေကို ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ပြီးသွားတဲ့ အခါ စာအုပ်လေးကို ပိတ်ပြီး “
ဖွဖွ...”လို့ တိုးတိုးလေး နှစ်သိမ့်ပေးကြဖို့ ပါပဲ။။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝေမှူးသွင်

*

ငှက်ကလေးရဲ့ လိပ်စာ

(၁)

ကြည်လင်ကျယ်ပြန့်သော ကောင်းကင်၌ ဖြစ်စေ၊ အုံ့ထိုင်းရီမှောင်
သော ကောင်းကင်၌ ဖြစ်စေ၊ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်(သို့) တစ်ကောင်
ထက်မကပို၍ ပျံသန်းနေနိုင်ပါသည် ။ သူတို့ တွင်
ဦးတည်ချက်လားရာဖြစ်ဖြစ်၊ ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ဖြစ် ပါဝင်နေ
နိုင်သည် ကိုတော့ ကျွန်တော်က မည်သူနှင့်မျှ မငြင်းလိုတော့ပါ။ အသ
က်ဓာတ်သည် ခံစားမှုကို ကိုယ်စားပြုသလို ၊ ခံစားမှုသည် လည်း နှလုံး
သားတစ်ခုကို ညွှန်းဆိုပြသနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက မဟုတ်သော လွန်ခဲ့သည့်အချိန်အနည်းငယ်တွ
င် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် ကျွန်တော်အချိန်ကာလတစ်ခု၌ မညီမ
ညာ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ အနက်ရှိုင်းဆုံးဒေသများ ဆီသို့လည်း
ဆွေးဆွေးနွေးနွေးရှိခဲ့ဖူး၏။ မျက်တောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်နှင့်
ညင်သာကြမ်းရှုဖို့ ကိုလည်း ဝန်မလေးခဲ့ကြ။ အချိုးအကွေ့တစ်ခုတွင် မိုး
စိုနေသော ငှက်ကလေးက ကျွန်တော်ထံ ပျံသန်းရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။
ဘယ်အရပ်မှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လာခဲ့ပါသလဲ။ ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။ ငှက်
ကလေးနွေးထွေးစေဖို့ သာ မီးတစ်ရုံကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ဝတ်ရုံဖြင့် လုံခြုံစေ
ခဲ့သည် ။ ကြားကာလများ သည် ဝတ်မှုန်ကူးကြသော သိုးဆောင်းဝေါ
ဟာရများ ဖြင့် ကြီးမြတ်ခဲ့ကြ၏။ နောက်ထပ် အချိုးအကွေ့တစ်ခုတွင်

တော့ ခြောက်သွေ့သော ငှက်ကလေး မိုးရေထဲ ဝဲပျံ့ပြေးထွက်သွားပါ
တော့သည်။ ။ ဘယ်အရပ်ထိ ခရီးနှင်ဦးမှာ လဲ။ ငှက်ကလေး၏ လိပ်စာ
ကို ကျွန်တော်မသိခဲ့ရပါ။

ထိုမိုးရာသီကာလသည် အထူးခြားဆုံး မိုးမှုန်များ ဖြင့် သက်ဝင်ခမ်း
နားခဲ့လေပြီ။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ...။ အချိန်ကာလတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့
ထုဆစ်သတ်မှတ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဘာတွေများ လိုဦးမှာ လဲကွယ်။ ဒါနှစ်ဦးသ
ဘောတူပဲပေါ့။

တကယ်တမ်းတွင် နှစ်ဦးသဘောတူဆိုသည် မှာ အခြေအနေတစ်ခု
ကို ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် ဘောင်ခတ်ပြသခဲ့ခြင်းဟု ကျွန်တော်က ရည်
ညွှန်းလိုက်ပါသည်။ ။

* * * * *

(၂)

ထိုနေ့က မိုးသည် အလိုမကျသော ကလေးငယ်တစ်ဦးလို သုန်မှုန်
နေခဲ့သည်။ ။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို ညည်း
ရွတ်မိသော်လည်း အပြင်ထွက်ရန် ဒီမိုးတိတ်တဲ့ အထိ စောင့်နေ၍ မရ
ချေ။ အိမ်မှာ ခွေနေလို့ လည်း အလုပ်က ဖြစ်မည်မဟုတ်။ ဒါကြောင့်မို့
လိုအပ်သော ပတ်စ် ပို့(စ်) စာရွက်စာတမ်းများကို ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့်
ပတ်ကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့် ထီးမကိုင်တတ်သည့် ကျွန်တော့်အဖို့ (T
ommy) အမျိုးအစား ရိန်းကုတ်ကိုလှမ်းယူကာ ငါးလွှာတိုက်ခန်းလေးထဲ
မှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ တစ်ယောက်ထဲနေသော ကျွန်တော့်အတွက် ဘ
ယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်စရာမလိုပါ။ အိမ်အပြင်ရောက်ချိန်တွင် မိုးက ခပ်

မှုန်မှုန်လေး ရွာနေပြီ။

အလုပ်ကိစ္စက ဒီနေ့အတွက် မပြီးပြတ်သေး ။ ပုံစံ (၁၉)ရုံးနှင့် ပတ်စ်
ပို့(စ်)ဌာန တစ်နေရာမှ တစ်နေရာကူးရင်း မိုးကို ရှောင်နေရသည် ။ တစ်
ကြိမ်ဝုန်းခနဲ ရွာချလိုက်မှာ တော့ ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းမမြင်၍ နီးစပ်
ရာ တိုက်လှေကား တစ်ခုထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်ပါသည် ။ ကျွန်တော်မထင်
ထားသော်လည်း ကျွန်တော့်ထက်ဦးသူက ရှိနေ၏။ ခပ်သွယ်သွယ်ဖျော့
တော့သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ထက် နည်းန
ည်းငယ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည် ။ ထိုကောင်မလေးတွင် မိုးအားကာကွယ်
ရန် ဘာလက်နက်မှ မပါသည် ကို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသာ
နှုတ်ခမ်းပြာပြာလေးများက သက်သေပြနေ၏။ အပြင်မှာ မိုးက အငြိုးနှ
င့် သည်းထန်နေဆဲ။ ရှေ့က ပန်းဆိုးတန်းအောက်လမ်းမမှာ ပင် ရေတွေ
လျှံ လာပြီ။

“ဒီမှာ ... ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် ကူညီလို့ ရမလား မသိဘူး”

မေးရိုးခတ်သံ ရောစွက်နေသော အသံဖျော့ဖျော့လေး။ ကျွန်တော် အ
လွန်အမင်း သနားသွားမိသည် ။ ကြည့်စမ်း ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အကူအညီလိုအပ်နိုင်သည် ဟု ဘာဖြစ်လို့ မတွေးမိပါလိမ့်။

“ရပါတယ် ... ပြောလေ ... ဘာအကူအညီပေးရမလဲ...”

“ကျွန်မ ကားတစ်စီးလောက် ... လိုချင်လို့ ...”

“ဗျာ ... ကားတစ်စီး...”

ကျွန်တော့်ရေရွတ်သံကြောင့် သူမက...

“ဟိုလေ ... ဒီလိုပါ ... ကားတစ်စီးလောက် ငှားချင်လို့ ပါ...”

ရှေ့က ရေလျှံနေသည့် လမ်းထဲကို ဘယ်ကားမှ လာမည်မထင်တော့

။ အပေါ်လမ်းတက်ငှားမှ ရတော့မည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော သူမကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သနားမိသွားသည် ။ ကျောပိုးအိတ်ကို ချွတ်ပေးရင်း...

“ရော့ ... အိတ်ခဏယူထားပေး ... အထဲမှာ စာရွက်တွေပါတယ် ၊ ကျွန်တော် ကားသွားငှားလိုက်မယ်”

ခေါင်းကိုအမြန်ညိတ်ပြနေသော သူမ၏ မျက်ဝန်းများ သည် မိုးရေများ ဖြင့် စိုစွတ်နေခဲ့သည် ။ ကားက ငှား၍ ရသော်လည်း ရေလျှံနေသော အောက်လမ်းအထိ မလိုက်နိုင်ချေ။ သူမဆီ ပြန်ပြေးရပြန်သည် ။ ကားမပါလာသော ကျွန်တော့်ကို သူမက မျှော်လင့်တကြီး လှမ်းကြည့်သည် ။ အားငယ်စိတ်ပျက်သွားပြီလား မသိပေ။ ကျွန်တော့်က ခပ်သွက်သွက် ရိန်းကုတ်ကို ချွတ်ပေးရင်း...

“ရော့ ဒါလေးဝတ်လိုက်ဦး ၊ မင်းကြည့်ရတာ တော်တော်ချမ်းနေပုံရတယ် ... ကားကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ စောင့်ခိုင်းထားတယ် ... ဒီက လမ်းလျှောက်သွားမှ ရမယ် ...လာ ...”

ထိုနေ့က ခါးပိုက်နှိုက်ခံရ၍ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်မှ မကျန်တော့သည့် သူမအား ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက်တိုက်ကာ ကျွန်တော့်ရိန်းကုတ်ကို ဝတ်သွားခိုင်းလိုက်သည် ။ သူမက ချမ်းချမ်းစက်စက်ပင် ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောသွားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းလိပ်စာကိုပါ ယူသွား၏။ နောက်နေ့ ရိန်းကုတ်ပြန်လာပေးမည်ဟု လည်း ပြောသွားခဲ့လေသည် ။ ထိုနေ့သည် ဇူလိုင်လနောက်ဆုံးပတ်ထဲမှ မိုးသည်းသော နေ့တစ်နေ့သာ ဖြစ်ပါသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲစိုချမ်းတုန်နေသော သူမအား မိုးစိုနေသော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်နှင့်တူ၍ ‘ငှက်ကလေး’ဟု တစ်ဖက်သတ် အမည်ပေးခဲ့မိသည် ။

သူမ ကျွန်တော့်ဆီ ရိန်းကုတ်ပြန်လာပေးမည့်နေ့တွင် (မျှော်လင့်နေ

မိတာ မဟုတ်သော်လည်း) ငါးလွှာတိုက်ခန်းလေးထဲ၌ ကျွန်တော်တစ်ရက်လုံး ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်ရိန်းကုတ်က အဖိုးတန်ပေမယ့် သိပ်တော့မနှမြောမိပါ။ ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေက ဇာတ်လမ်းမဖြစ်ချင်ရင် အတိတ်မေ့လွယ်တတ်ကြပါသည်။ ။ သို့သော်လည်း အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာ ‘ငှက်ကလေး’အား သတိရမိသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ သေချာသည် မှာ ထိုနေ့က ကျွန်တော့်အခန်းဆီ သူမလုံးဝရောက်မလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

* * * * *

(၃)

‘ငှက်ကလေး’ချိန်းသည့်နေ့မှာ သုံးရက်ပင်ကျော် လာပြီ။ ဖွဖလေးရွာနေသမီးကို ဝရံတာက ရပ်ကြည့်ရင်း ငှက်ကလေးအား သတိရနေမိသည်။ ။ ဘယ်တော့လာမှာ လေလဲ...။ ကျွန်တော်သက်ပြင်းချမိပြန်၏။ ထိုစဉ်မှာ တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့က ကျွန်တော့်နားစည်ကို ရိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ ။ မိတာခ၊ ဖုန်းဘေ(လ်)၊ ရေသန့်ဗူး၊ တစ်ခုခုပဲဖြစ်ရမည်။ ကျွန်တော် တံခါးကို သွားအဖွင့်မှာ အံ့ဩမှုမိုးစက်များက တံခါးဝတွင် ရွာကျလျက်။ ‘ငှက်ကလေး’...။ ကျွန်တော်ဆွံ့အနေမိသည်။ ။ မိုးရေနှင့် စိုရွဲနေသော ငှက်ကလေးမဟုတ်တော့ ... ။ သူမသည် အရင်နှင့်ဆန့်ကျင်စွာ သွက်လက်တောက်ပနေလေပြီ။ ဖျော့တော့သည့် မျက်ဝန်းများကတော့ ဟိုတစ်ခါအတိုင်းပင်။ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့် မိုးမိကာဖျားနေ၍ သူမမလာဖြစ်ကြောင်းကို အားနာစွာ ရှင်းပြပြန်သည်။ ။ ကျွတ်(စ်) ... ငါသူမဖျားနေနိုင်တာကို ဘာကြောင့်မတွေးမိပါလိမ့်...။ ကျွန်တော့်အထင်လွဲမှုများ အတွက် စိတ်ထဲက အားနာမိပြန်သည်။ ။

အနည်းငယ်ရှုပ်ပွသော ကျွန်တော့်အခန်းကိုကြည့်ပြီး ငှက်ကလေး

က ‘တစ်ယောက်ထဲနေတာလား’ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ ငှက်ကလေး အနေခက်မှာ စိုးသွား၍ ‘လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမလား ... ဒီမှာ ဧည့်ခံစရာ ဘာမှ မရှိလို့ ’ ... ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ ငှက်ကလေးက မပွင့်တပွင့်လေးပြီးရင်း ‘ရပါတယ် ... ကျွန်မ အနေမကျဉ်းကျပ်ပါဘူး’တဲ့ ပွင့်လင်းပါးနပ်လွန်းသော ငှက်ကလေးသည် ရိန်းကုတ်ပြန်လာပေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ခိုးယူသွားခဲ့၏။ ထိုအရာသည် ‘အချစ်’ဆိုတာကို သိသိကြီးနှင့် ကျွန်တော်က မျက်စိမှိတ်ထားမိခဲ့ပါသည်။

*